

A felügyelet nem volt valami szigorú. Az ezredes katona volt és nem porkoláb, s röstelte a megbízatást. Azért csak vállaltvont, mikor reggelenként jelentették neki, hogy tiz-tizenöt magyar ismét megszökött az éjjel.

Egyszer aztán azt jelentették neki, hogy a 37-ik zászlóalj-ból már csak egyetlenegy honvéd van, az is fiatal gyerek.

Azt aztán Brunner maga elé rendelte.

— Miért nem szöktél meg te is?

— Nem lehet, ezredes ur.

— Hogyan?

— Én bekönyörögtem magam, az ezredes ur megengedte, hálátlanság lett volna megszökni.

— De mikor a társaidd mind megszöktek.

— Azoknak szabad, de nekem más helyzetem van. Én gyávának látszanám, ha megtenném.

Az ezredes megveregette a vállát és szólt:

— No hát, ezennel megengedem, hogy menj, amerre akarsz, élj boldogul!

A fiu megköszönte, szalutált és eltávozott. Az ezredes sokáig nézett utána, s aztán megfuvatta a trombitát és elindította csapatját. Még pedig vissza, Déva felé.

(Rákosi Viktor).

Bucusz az iskolától

Mért is oly gyöngé a szó
a gyermeki ajkon?
mért nem angyal trombitája
mostan az én hangom?
Beleharsognám az Égbe:
Nagy, nagy nap van itten!
Kedves Tanító Urunkat
áldja meg az Isten!
Áldja meg a drága szívé,
hogy tudott szeretni,
azt a sok-sok szeretetet
nem fogjuk feledni!
Áldja meg két szemét, mellyel
a szívünkig látott,
s Napként növelte abban a
hit- s tudásvilágot!
Áldja meg a szava mézét,
a mosolyt az arcán:
drága kincs lesz nekünk ez az
életünk nagy harcán,
Azon a nagy nehéz harcon,
melynek vágya éget,

melyre talizmánként visszük
a sok szép emléket.
Messze megyünk, egyre messzebb,
de amíg csak élünk,
egy-egy futó pillanatra
mindig visszatérünk,
s nem találjuk tán itt azt, ki
bezárt a szívébe? . . .
jó Tanítourunknak a
szívünkben a képe!
Ezt a képet megőrizzük
szüleinké mellett . . .
— hogy ezt mostan megvallhassuk,
szólnom azért kellett!
Bucusz-napja ez ma nekünk
e szép iskolában . . .
és most a lelkünk kertjében
esupa szent virág van!
Jó tanító Ur szívére
hintjük a virágot:
áldja meg az Isten, ha csak
már valakit áldott!

Balázs Győző.